

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 123/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. V. S., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 595/01 a Krajským súdom v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 218/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2004 doručená sťažnosť A. S., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. S., Advokátska kancelária, K., ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 595/01 a Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní v uvedenej právnej veci vedenom pod sp. zn. 17 Co 218/03.

Z obsahu predloženej sťažnosti, ako aj z jej príloh (predovšetkým zo súdnych rozhodnutí a z podaní sťažovateľky týkajúcich sa predmetnej veci) vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala na okresnom súde proti Slovenskej republike – Okresnému úradu Košice II (v súčasnosti Krajskému úradu v Košiciach, ďalej len „žalovaný v I. rade“) a proti mestu Košice (ďalej len „žalovaný v II. rade“) zaplata sumy v celkovej výške 13 464,80 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré mali žalovaní získať na úkor sťažovateľky tak, že postupne užívali pozemok nachádzajúci sa v katastrálnom území K. – Západ. Uvedenú nehnuteľnosť žalovaní užívali na základe kúpnej zmluvy uzavretej 7. septembra 1977 medzi vtedajším československým štátom, zastúpeným inžinierskou organizáciou Stavoinvest Košice, a predávajúcou M. K., rod. R. (o ktorej sa kupujúci domnieval, že je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti). Rozsudkom okresného súdu č. k. 20 C 748/94-44 zo 17. februára 1999 (právoplatným od 7. apríla 1999) bola vyslovená neplatnosť uvedenej kúpnej zmluvy z dôvodu, že skutočnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti bola menovkyňa predávajúcej M. K., rod. R. (právna predchodkyňa sťažovateľky), ktorá zomrela v roku 1942, preto uvedenú kúpnu zmluvu zo 7. septembra 1977 nemohla uzavrieť. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 748/94-44 zo 17. februára 1999 prebehlo po poručiťke M. K., rod. R., zomrelej v roku 1942, dodatočné dedičské konanie, ktoré sa skončilo 11. septembra 2000 vydaním osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 638/99 (právoplatného od 27. septembra 2000), v zmysle ktorého pripadol spoluvlastnícky podiel na predmetnej nehnuteľnosti o veľkosti 4/5 sťažovateľke a 1/5 zdedil ďalší dedič. Tento právny stav bol následne zapísaný do katastra nehnuteľností.

V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 595/01, ktoré je predmetom ústavnej sťažnosti, sťažovateľka namietala, že od 7. septembra 1977, keď došlo k uzavretiu

neplatnej kúpnej zmluvy, žalovaný v I. rade a po ňom žalovaný v II. rade (po nadobudnutí účinnosti zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí) predmetnú nehnuteľnosť bezodplatne užívali, čím sa podľa sťažovateľky na jej úkor bezdôvodne obohatili. Vznik bezdôvodného obohatenia videla sťažovateľka v tom, že majetok žalovaných sa nezmenšil, hoci k takému zmenšeniu by došlo, ak by plnili svoju povinnosť, teda ak by za užívanie pozemku poskytovali protihodnotu. Sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu taktiež zdôraznila, že aj napriek tomu, že je zapísaná ako podielová spoluvlastníčka predmetného pozemku, tento nemôže reálne využívať, pretože je súčasťou mestskej aglomerácie Luník IX v K.

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 595/01-49 zo 14. mája 2003 žalobu sťažovateľky s poukazom na § 865 a § 868 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník (ďalej len „zákon č. 509/1991 Zb.“) v spojení s § 134 Občianskeho zákonníka zamietol. Okresný súd dospel k záveru, že štát sa na základe kúpnej zmluvy s M. K., rod. R., ujal 7. septembra 1977 dobromyseľne držby dotknutého pozemku. Dobromyseľnosť štátu a neskôr žalovaného v II. rade považoval za preukázanú s ohľadom na skutočnosť, že zo žiadnych relevantných listinných dokumentov (zápisy v pozemkovej knihe a predchádzajúcej kúpnej zmluve) neboli zistené bližšie identifikačné údaje predávajúcej spochybňujúce jej vlastníctvo k prevádzanej nehnuteľnosti. Okresný súd teda považoval žalovaného v I. rade a žalovaného v II. rade za oprávnených držiteľov, ktorí sa domnievali, že im dotknutá nehnuteľnosť patrí, nakladali s ňou ako s vlastnou a v držbe neboli nikým rušení. So zreteľom na čas vzniku oprávnenej držby u žalovaného v I. rade a skutočnosť, že žalovaný v II. rade mohol pochybnosti o svojej dobromyseľnosti nadobudnúť až na základe žaloby sťažovateľky z 23. novembra 1992 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo 7. septembra 1977, dospel okresný súd k záveru, že vlastnícke právo k dotknutému pozemku prešlo 1. januára 1992 vydržaním na žalovaného v II. rade. S poukazom na uvedený právny záver okresný súd žalobu zamietol.

Sťažovateľka podala proti rozsudku č. k. 12 C 595/01-49 zo 14. mája 2003 odvolanie, v ktorom napadla právne závery okresného súdu ohľadne vydržania dotknutej nehnuteľnosti dôvodiac, že tieto nemajú oporu v zákone, pretože podľa § 135a ods. 2

Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 131/1982 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník a upravujú sa niektoré ďalšie majetkové vzťahy mohol vydržať pozemok (v prospech štátu) za účelom zriadenia práva osobného užívania len občan. Do 1. januára 1992 teda štát nemohol sám vydržať vlastnícke právo k pozemkom, preto nie je možné v prospech štátu započítať čas držby pred 1. januárom 1992. Žalovaný v I. rade, resp. jeho právny nástupca – žalovaný v II. rade by mohli vlastnícke právo k dotknutému pozemku na základe vydržania uplatňovať až po roku 2001. Dobromyseľnosť žalovaného v II. rade však mohla byť spochybnená už na základe určovacej žaloby sťažovateľky z 23. novembra 1992, ako aj na základe rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 748/94- 44 zo 17. februára 1999. Sťažovateľka navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom č. k. 17 Co 218/03-80 z 5. decembra 2003 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu, stotožniac sa s jeho skutkovými a právnymi závermi, pričom (okrem iného uviedol): „(...) *V danom prípade vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dňom nadobudnutia účinnosti novely Občianskeho zákonníka – zák. č. 509/91 Zb., t. j. 1. 1. 1992 stal sa vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV 15452 kat. úz. K. – Západ ako parc. č. 6986 – trvalé trávnaté porasty vo výmere 353 m² žalovaný v 2/ rade, t. j. Mesto Košice, ktorý nadobudol vlastníctvo k uvedenej parcele na základe vlastnej oprávnenej držby od 1. 5. 1991 a oprávnenej držby svojho právneho predchodcu – Československého štátu od 7. 9. 1977. Tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa, štát vstúpil do dobromyseľnej držby dňa 7. 9. 1977 z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvého stupňa, pričom podľa platnej úpravy v čase do 1. 1. 1992 štát ani právnické osoby síce nemohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, pretože vydržania sa mohol domáhať v zmysle ust. § 135a OZ účinného do 1. 1. 1992 iba občan, avšak štát a právnické osoby mohli byť oprávnenými držiteľmi podľa ust. § 132 OZ a požívali ochranu oprávnených držiteľov podľa ust. § 132a OZ, teda patrili im obdobné práva na ochranu, aké má vlastníak veci. Zároveň ust. § 132 OZ účinného do 1. 1. 1992 v prípade oprávnenej držby nevyžadovalo, aby predmetom oprávnenej držby mohol byť iba predmet spôsobilý vydržania. (...) vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaní v 1/ a 2/ rade užívali predmetnú nehnuteľnosť od 7. 9. 1977 do 1. 1. 1992 ako oprávnení držiteľia, požívali*

ochranu oprávneného držiteľa v zmysle ust. § 132a ods. 1 OZ v znení účinnom do 1. 1. 1992, teda mali právo vec užívať pre svoju potrebu, právo na úžitky a prírastky (...) a keďže toto právo užívať vec pre seba vyplývalo priamo zo zákona, nešlo o užívanie bez právneho dôvodu, ktoré by malo za následok vznik neoprávneného majetkového prospechu (...). Od 1. 1. 1992 sa stal vlastníkom uvedených nehnuteľností žalovaný v 2/ rade a pokiaľ od uvedenej doby až doposiaľ uvedenú nehnuteľnosť užíva, toto jeho právo je právom vyplývajúcim z vlastníctva k tejto veci v zmysle ust. § 132 OZ účinného od 1. 1. 1992. Teda ani od 1. 1. 1992 nejde o užívanie bez právneho dôvodu, ktoré by malo za následok vznik neoprávneného majetkového prospechu, ale ide o realizáciu vlastníckeho práva vyplývajúceho priamo zo zákona. Na strane žalovaných v 1/ a 2/ rade teda nedošlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor iného subjektu, teda ani na úkor žalobkyne a táto preto nie je aktívne legitimovaná na podanie takejto žaloby, pretože v zmysle ust. § 456 vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať iba ten, na úkor koho sa získa. (...)

Krajský súd však zároveň pripustil vo výroku svojho rozsudku podľa § 238 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to konkrétne v otázke, či „je možné započítať dobu oprávnenej držby pred 1. 1. 1992 u subjektov, ktoré nemohli v zmysle OZ účinného do 1. 1. 1992 nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním do vydržacej doby podľa § 134 ods. 3 OZ v znení účinnom od 1. 1. 1992“.

Sťažovateľka napadla 19. februára 2004 rozhodnutie krajského súdu dovolaním, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dosiaľ nerozhodol. Na základe argumentácie obsiahnutej v dovolaní sťažovateľka namieta, že „v danom prípade by mohol štát uplatniť právo vydržania až po roku 2001, avšak len za predpokladu, že by žalobkyňa v sledovanom čase (od 01. 01. 1992 do 31. 12. 2001) nepodala žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Z rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 20 C 748/94 z 17. 02. 1999 je zrejmé, že žalobkyňa žalobu v uvedenej veci podala dňa 23. 11. 1992, vydržanie predmetnej parcely teda v žiadnom prípade neprichádza do úvahy“. Podľa sťažovateľky nemajú právne závery okresného súdu a krajského súdu v predmetnej

veci oporu v Občianskom zákonníku. Nesprávnosť rozhodnutí súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu teda spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Sťažovateľka sa následne 19. marca 2004 prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu obrátila na ústavný súd namietajúc, že okresný súd a krajský súd porušili v predmetnej veci jej základné práva zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uviedla, že k pozemku, užívaním ktorého mali žalovaní na jej úkor získať bezdôvodné obohatenie, nadobudla vlastnícke právo v súlade s platnými právnymi predpismi, v intenciách ktorých bolo vydané aj rozhodnutie okresného súdu č. k. 20 C 748/94-44 zo 17. februára 1999 (ktorým bola vyslovená neplatnosť kúpnej zmluvy zo 7. septembra 1977) a osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38 D 638/99 (Dnot 91/99) z 11. septembra 2000. Podľa sťažovateľky: *„Ústavnoprávna ochrana vlastníckeho práva každého vlastníka sa premieta a konkretizuje v príslušných zákonoch, predovšetkým v OZ, ktorý garantuje princíp nedotknuteľnosti vlastníctva (§ 1 ods. 1), proklamuje zásadu rovnakej právnej ochrany všetkých vlastníkov (§ 124) a upravuje ochranu vlastníka proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje (§ 126 ods. 1). (...) Z čl. 20 ods. 1 ústavy okrem iných vyplýva aj taký záver, že vlastníkovi sa poskytuje ochrana jeho vlastníckeho práva k veci, ktorú nadobudol v súlade s podmienkami upravenými v príslušných všeobecne záväzných právnych predpisoch (Nález ÚS SR sp. zn. PL ÚS 30/1995 z 2. apríla 1995 uverejnený pod č. 2/1996 v NZaÚ). Napriek uvedenému OS Košice II i KS v Košiciach spomínanými rozhodnutiami, ktoré sú podľa názoru sťažovateľky evidentne v rozpore s OZ (v znení účinnom pred aj po 01. 01. 1992), v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia judikovali vlastnícke právo k dotknutej nehnuteľnosti v prospech Mesta Košice titulom vydržania.“*

Na základe podrobnej právnej argumentácie, ktorú sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uplatnila už v odvolacom aj dovolacom konaní, namieta nesprávnosť právneho posúdenia otázky *„zásadného významu (... , či je možné započítať dobu oprávnenej držby pred 01. 01. 1992 u subjektov, ktoré v zmysle OZ účinného do 01. 01. 1992 nemohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, do vydržacej doby podľa ust. § 134 ods. 3 OZ v znení účinnom od 01. 01. 1992)“* v rozhodnutiach okresného súdu aj krajského súdu, pričom uzaviera: *„So zreteľom na uvedené argumenty sťažovateľka má za*

to, že v danom prípade by mohol štát alebo jeho právny nástupca uplatniť právo vydržania až po roku 2001, avšak len za predpokladu, že by sťažovateľka v rozhodnom čase (od 01. 01. 1992 do 31. 12. 2001) nepodala žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 07. 09. 1977. Sťažovateľka ako žalobkyňa však žalobu v uvedenej veci podala dňa 23. 11. 1992, z čoho jednoznačne vyplýva, že vydržanie predmetnej parcely v žiadnom prípade neprichádza do úvahy.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľka má za to, že v danom prípade je evidentná priama súvislosť medzi základnými právami a slobodami upravenými v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na jednej strane a zásahom do týchto práv a slobôd na strane druhej, ktorý bol spôsobený spomínanými rozsudkami OS Košice II a KS v Košiciach.“

Sťažovateľka uviedla, že aj napriek dovolaniu podanému v uvedenej veci 19. februára 2004 je nútená podať túto ústavnú sťažnosť ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) poukazujúc na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 99/03 zo 14. mája 2003, v ktorom podľa nej „ústavný súd lehotu podľa § 53 ods. 3 cit. zákona (zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, pozn.) počítal bez ohľadu na ust. § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z., teda už odo dňa právoplatnosti rozsudku okresného súdu (odo dňa doručenia rozsudku krajského súdu). (...) Tento stav, t. j. že sťažovateľka s prihliadnutím na zmienené rozhodnutie I. ÚS 99/03 musí súbežne podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie (ktoré bolo navyššie pripustené vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu) a tiež ústavnú sťažnosť, sťažovateľka považuje z právneho hľadiska za neúnosnú. Sťažovateľka preto zároveň navrhuje, ak senát dospeje v tejto otázke (v otázke, odkedy začína plynúť lehota podľa § 53 ods. 3 cit. zákona, ak sťažovateľ podal dovolanie) k odchylnému právnemu názoru oproti právnemu názoru vyjadrenému v uznesení I. ÚS 99/03, aby v zmysle § 6 zák. č. 38/1993 Z. z. predložil plénu Ústavného súdu SR návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov“.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne konanie o nej prerušil do rozhodnutia najvyššieho súdu

o podanom dovolaní v uvedenej veci s tým, že ak najvyšší súd dovolanie zamietne, sťažovateľka ústavnému súdu navrhne, aby „*pripustil do konania pristúpenie Najvyššieho súdu SR ako ďalšieho účastníka*“, vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľky okresným súdom, krajským súdom aj najvyšším súdom a navrhne tiež, aby ústavný súd zrušil rozsudky všeobecných súdov v uvedenej veci (vrátane rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní) a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V opačnom prípade vezme svoju ústavnú sťažnosť späť a navrhne konanie o nej zastaviť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi okresného súdu v rozsudku č. k. 12 C 595/01-49 zo 14. mája 2003 a taktiež jej nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu v rozsudku č. k. 17 Co 218/03-80

z 5. decembra 2003 týkajúcimi sa vydržania pozemku, užívaním ktorého mali žalovaní na úkor sťažovateľky získať bezdôvodné obohatenie, žalovaným v II. rade. Sťažovateľka namieta konkrétne nesprávne posúdenie prejudiciálnej otázky oboma súdmi ohľadne možnosti započítania doby oprávnenej držby pred 1. januárom 1992 u subjektov, ktoré nemohli v zmysle Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom do 1. januára 1992 nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, do vydržacej doby podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 1992.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 595/01-49 zo 14. mája 2003 a rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co 218/03-80 z 5. decembra 2003 (proti ktorému krajský súd pripustil dovolanie), v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

Sťažovateľka sa ochrany svojich práv môže podľa zákona (§ 238 ods. 3 písm. a) OSP) účinne domáhať v dovolacom konaní pred najvyšším súdom. Sťažovateľka túto možnosť 19. februára 2004 využila, pričom o jej dovolaní nebolo dosiaľ rozhodnuté. Najvyšší súd je teda súdom, ktorý rozhoduje (v zmysle čl. 127 ústavy) o ochrane práv a slobôd sťažovateľky, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Právomoc najvyššieho súdu preskúmať rozsudok odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia možnosti započítania doby oprávnenej držby pred 1. januárom 1992 u subjektov, ktoré nemohli v zmysle Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom do 1. januára 1992 nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, do vydržacej doby podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 1992 (otázka zásadného právneho významu, pre ktorú pripustil krajský súd proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, ktorá je podstatou sťažovateľkinej sťažnosti pred ústavným súdom) vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k okresnému súdu a krajskému súdu v tejto veci. Aj v prípade zamietnutia dovolania sťažovateľky (podľa § 243b ods. 1 OSP) by vzhľadom na právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy do úvahy prichádzalo len preskúmanie zlučiteľnosti účinkov výkonu právomoci najvyššieho súdu s označenými článkami ústavy v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní.

Do úvahy neprichádza ani sťažovateľkou navrhovaný postup, podľa ktorého by ústavný súd do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní konanie prerušil. Nedostatok právomoci ústavného súdu konať a rozhodovať o podanej sťažnosti vyplývajúci v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy z možnosti sťažovateľky domáhať sa ochrany svojich práv, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu, priamo v dovolacom konaní pred najvyšším súdom je neodstrániteľným nedostatkom v podmienkach konania o podanej sťažnosti a je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ právny zástupca sťažovateľky argumentoval potrebou zachovania dvojmesačnej lehoty zakotvenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde poukazujúc na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 99/03 zo 14. mája 2003, ústavný súd poznamenáva, že v uvedenej veci preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu z aspektu, či toto

rozhodnutie vo vzťahu, v ktorom bolo pripustené dovolanie, nebolo arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Oneskorenosť konštatoval, iba pokiaľ ide o tú časť sťažnosti v uvedenej veci, ktorá sa týkala námietok proti prvostupňovému súdu a odvolaciemu súdu nad rámec pripusteného dovolania. V tomto smere nie sú okolnosti posudzovaného prípadu identické s okolnosťami vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 99/03, pretože dôvody sťažovateľkinej sťažnosti podanej ústavnému súdu sú zahrnuté v rozsahu, v ktorom bolo (rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co 218/03-80 z 5. decembra 2003) pripustené dovolanie v predmetnej veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004